

La música del cor

M'agradava anar al parc i escoltar els nens jugar amb llibertat
La melodia dels seus batecs sempre és alegre i juganera
Fins al dia on ens vam conèixer,
els teus batecs tocaven una melodia trista

Com un instrument trencat, tocaves una cançó freda i desolada
Em vaig apropar i vas parlar una estona entre llàgrimes
Tot i que no em vaig adonar
que ja no escoltava els meus batecs

Van passar els dies i sempre que t'acostaves a mi
Les cançons que tocaves es feien cada cop més fortes
Ara aquelles balades tristes només són un record antic,
una melodia tranquil·la i preciosa s'escolta al dia d'avui.

Del que vas ser només quedava un petit record;
que vaig tancar amb clau i pany dins del cor.
El dia que em vas proposar ser el teu acompanyant en la vida
la teva cançó era gentil i esplèndida

Aquell dia em vaig adonar que des del primer cop que ens vam veure
les nostres melodies s'havien sincronitzat i ja érem un des del principi.
Els nostres batecs sonaven en harmonia
i aquests sentiments feien eco dins el meu cor

Fins i tot el dia que vam barallar
els nostres cors ballaven tristos i desconsolats en la cançó
La melancolia i amargura d'aquell moment va deixar una petita ferida
També la vaig acabar guardant amb pany i clau dins del cor

El temps va anar passant fins que la teva cançó es va fer tènue
una tranquil·la i pausada cançó s'escoltava des del teu pit
Va ser el destí el que va enllaçar-nos amb un fil vermell?
Pot ser que estàvem enllaçats des del començament

Encara recordo els somriures que m'has dedicat
les flors que has plantat sota el meu nom en el nostre jardí.
Les teves abraçades i els teus petons
i el que recordo amb més detall sempre serà la teva melodia.

La teva essència i tot el que et feia únic en comparació a qualsevol altre.
Tot el que hem compartit fins ara,
ha sigut guardat en una caixa daurada dins meu.
Que atresoraré com la joia més valuosa de totes.

Junts ballarem una última dansa
com dos nens petits desafiant la mort
Una cançó escrita per tots dos,
ballarem com dos bojos en el no-res

Consumits per la nostra música
un dels nostres cors plens de joia es detindrà,
en el moment en què els teus batecs parin
Només aleshores diré el meu últim t'estimo.

Al buit que has deixat dins meu
Ja no s'escolta cap cançó.
El silenci consumeix el meu cos vell i nu.
És el meu torn de dir adeu i acabar la nostra cançó.